

Perhe

"Elämän suurin onni on olla vakuuttunut siitä, että minua rakastetaan."

Victor Hugo (1802-1885)

16.07.

En ole enää vuosiin kirjoittanut paljon perheestämme, mutta tämän tilanteen haluan jakaa kanssanne.

Eilen vietimme toiseksi vanhimman poikani, Martinin, 24-vuostissyntymäpäivää. Istuimme kaikkien kuuden lapsen kanssa (kaksi nuorimmaista nukahtivat jo puolenyön aikaan) terassilla laulaen, keskustellen, muistellen menneitä ja kertoen tarinoita. Ilta päättyi vasta seitsemän aikaan aamulla. Seuraavana päivänä joku kysyi ihmeissään miten sellainen voi olla mahdollista:

”Millä ihmeellä sinä pakotit tai kiristit heitä olemaan yhdessä niin kauan? Mitä perhe voi tehdä keskenään, jos pysyvät samassa tilassa puoli vuorokautta ilman mitään ulkopuolista viihdykettä tai pakollista tekemistä.”

Silloin vasta tajusin, että se onkin pieni, mutta erittäin merkityksellinen ihme. Me todella viihdymme keskenämme. Olen todella onnellinen perheestäni.

Niin kuin vanhemmat Ystäväkirjeen lukijat tietävät, edellisen avioliiton aikaiset lapset jäivät meidän kanssamme asumaan. Kun **Jemina** ja **Anania** olivat syntyneet, vanhemmilla lapsilla oli jonkin aikaa sellainen fiilis että on syntynyt perhe perheen keskelle, josta he ovat jääneet vähän sivuraiteille. Monta vuotta vanhimmat lapset käyttivät ”perhe” –sanon tilalla epämääräisiä kiertoilmaisuja. Muutaman viime vuoden aikana on tuntunut erittäin lämmittävältä kuulla heidän uudestaan puhuvan ylpeydellä ja kiitollisuudella ”meidän perheestä” Kysyin yöllä oliko kukaan edes kiinnittänyt huomiota sananvalintojen muutokseen. Kaikki tuntuivat yhtä vilpittömän hämmästyneiltä.

Vaikka uusperheemme pitääkin sisällään elinikäisesti kestävästä surun varjoa, joka ei muuta teeskentelemällä häviä mihinkään, olen kuitenkin itsekin kiitollinen ja ylpeä siitä perheestä mikä nyt on.

Keväällä lähetin sähköpostitse viestiä, jossa peräänkuulutimme ammattitaitoista miesporukkaa rakentamaan terassia pienemmän majoitusrakennuksemme eteen. Kun sellaisesta ei alkanut kuulla mitään, vanhin poikani Paul (joka halusi kesälomallaan tulla auttamaan isäänsä) ja keskimäinen poikani Alex, päättivät tehdä sen kahdestaan. Tsekinkielisistä sementtipusseista he saivat sen verran selvää, että alkoivat sokkelin muuraamisen ja hoitivat valun ihan loppuun asti. Talon muut nuoret tulivat auttamaan heitä, mutta veljekset säilyttivät päävastuun itsellään. Olin pakahtua ylpeydestä, erityisesti siitä syystä että kumpikaan ei pyytännyt suorituksestaan rahaa. Olen joskus jutellut vanhempien lasten kanssa siitä, miten he ovat kokeneet yhteisöelämän verrattuna kavereidensa kotona näkemäänsä perhe-elämään. Kaikki heistä ovat alusta lähtien kasvaneet yhteisössä, jossa aina on läsnä laajennetun perheen muita jäseniä. Kukaan heistä ei kuitenkaan ole ympäristössään havainneet

mitään sellaista perhe-elämää johon he vaihtaisivat itse saamansa yhteisökokemuksen.

Aika sitten näyttää, tuleeko heistä perhekonservatiiveja, jotka rakentavat korkean muurin kotinsa ympärille, vai jatkavatko he muodossa tai toisessa sitä henkeä, jonka keskellä ovat kasvaneet.